

[Erling Dinesen.]

nerne havde givet regeringens oplæg den modtagelse, hvis det havde været tilfældet, hvis regeringen havde haft ret i sin påstand? Ærlig talt, der må vel være en grænse selv for politisk naivitet.

Men regeringen var altså fuldstændig overbevist om, at det var en rigtig politik, den havde lagt frem. Forholdet var også det, at regeringen, som den har det i dag, har sit massive flertal i orden. Regeringen var altså i stand til uden hensyn til oppositionen — jeg havde nær sagt: ligesom den plejer — at gennemføre sin politik, men den gjorde det bare ikke. Hvorfor gjorde den ikke det? Svaret herpå er efter min opfattelse ganske enkelt: den turde simpelt hen ikke, fordi regeringens indre svaghed er lige så åbenbar som mangelen på en konsekvent økonomisk politik, og det siger ikke så lidt. Det er derfor, vi nu står i en meget forvirret økonomisk situation, en forvirret situation, som indtil nu er gået ud over erhvervslivet, hvor der er megen uro, for slet ikke at tale om de bekymringer, som byggefagene har, og de bekymringer, som Håndværksrådet har — noget, vi alle sammen kender til.

Jeg mener, regeringen i meget høj grad har vanskeliggjort de arbejdsmarkedsforhandlinger, som ellers tegnede til at forløbe på en rolig og fornuftig måde. Der er opnået enighed mellem LO og Arbejdsgiverforeningen om en ny samarbejdsudvalgsaftale og nye forhandlingsregler, og der er et udmærket forhandlingsklima. Der er al mulig grund til at tro, at et fornuftigt forhandlingsresultat kan opnås, såfremt regeringen ophører med at blande sig i forhandlingssituationen. Jeg synes oven i købet, det er en temmelig kluntet fremgangsmåde, regeringen har anvendt.

Og så har man efter min opfattelse båret sig endnu mere ubegribeligt ad over for de ansatte i statens tjeneste. Det er ikke mere end et års tid siden, at en tjenestemandreform blev gennemført. Sidste del af denne tjenestemandreform trådte i kraft den 1. oktober i år. Regeringen ved udmærket, inklusive lønningsministeren, at tjenestemandenes godkendelse af reformen var betinget af, at der ikke skete principielle ændringer i den dyrtidsreguleringsordning, som er af ganske særlig betydning for alle de lønmod-

tagere, der har et fast normallønssystem. Det har tjenestemandene, og det har de fleste offentligt ansatte, det har en hel del i det private erhvervsliv også.

Til trods herfor møder regeringen frem med et forhandlingsoplæg, som man da må vide, hvis man har den mindste smule fingerspidsfølelse og sociale forståelse, klart måtte blive afvist af de organisationer, der har til opgave at varetage deres medlemmers interesser og bestemt ikke har til opgave at redde en regering, der vel efterhånden har sat Danmarksrekord i økonomiske fejlgreb.

Situationen bliver ærlig talt helt parodisk, når lønningsministeren kort tid efter oplægget til de statsansatte over for de kommunale organisationer henstiller, at de skal opsig overenskomster og aftaler for alle de kommunalt ansatte. Det gør man, ja, tænkt, det gør man på et tidspunkt, hvor man endnu ikke på det kommunale område er færdig med at forhandle på grundlag af stats-tjenestemandenes reform af 1969. Det gør man, vel vidende, at de kommunale organisationer ikke har mandat til, ikke har mulighed for at opsig alle de hundreder af overenskomster, der er indgået på det kommunale område. Ærlig talt, mig forekommer det meget, meget besynderligt, og jeg kan ikke mindes, at jeg nogen sinde har oplevet noget tilsvarende, som der er sket her.

Nu kan det godt være, at medlemmerne af den nuværende regering måske ikke kender så meget til disse vigtige forhandlings-spørgsmål, som ønskeligt var. Det er der noget der tyder på, men der måtte dog have været en mulighed for at hente råd og vejledning et eller andet sted. Jeg er tilbøjelig til at tro, at selv Dansk Arbejdsgiverforening, der ellers er meget positivt indstillet over for regeringens udspil, ganske bestemt ville have frarådet regeringen at anvende en så urealistisk fremgangsmåde, som der har været tale om her.

En ting er, at fremgangsmåden er uheldig; en anden ting er, at de mere konkrete forslag, som vi kender, efter min opfattelse ganske klart må afvises, men jeg indrømmer, det er ikke så forfærdelig meget, vi kender til regeringens planer helt kontant og helt konkret. Vi har indtil nu ikke fået klar besked om, hvad regeringens indkomst-politiske planer går ud på, og hvordan de